

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan sredi, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za eden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petice po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim bo potekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponovno, da pošiljanje ne preneha.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom

Za vse leto	13 gld. — kr
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „
Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.	

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Naročuje se lahko z vsakim dnevom, a h kratu se mora poslati tudi naročnina, drugače se ne oziramo na dotično naročilo.

Upravnništvo „Slov. Naroda“.

Govor deželnega poslanca prof. Šukljeja o dolenjski železnici

v dež. zboru kranjskem dne 28. decembra.

Slavni deželni zbor, čestiti gospodje tovariši!

Dvojno načelo mora merodajno biti vsakemu poslancu, kateri v sedanjih situaciji svoj glas povzdigne v tej deželni sobani za dolenjsko železnico. Nadvladati ga mora zavest, da bi silno kvarno bilo, prebivalstvu hrepenečemu po tej progi, prikrivati resnico, zazibati ga v škodljive iluzije, nade mu vzbujati, katere se ne strinjajo z istinitim položajem. Drugič pa mora biti prešinjen prepričanja, da je čas pretekel praznemu besedovanju, da v tem perečem vprašanju ne zadostuje več niti najlepši govor, temveč, da je neizogibna potreba, z dejanjem dokazati, da zares hočemo to železnico ter da je dežela pripravljena žrtvovati kaj v dosego tega namena!

O tem, da o potrebnosti te železnice nobene dvojbe več ni mej nami, ne bodem govoril. Prečitajte le stenografične zapisnike zadnjih 20 let, in uverili se bode, da je deželni zbor vojvodine Kranjske skoro v vsakem zasedanju se izjavil za to progo ter v resolucijah vladi priporočal njeno zgradbo. Še predlanskim priznavali smo izredno važnost tega občila s tem, da smo za prva pripravljajoča dela votirali kredit 5000 gld. iz deželnega zaklada. V tem oziru smo jedini vsi brez razločka narodnega in političnega mišljenja, — in kako bi tudi ne? Saj vidimo z lastnim očesom gospodarstveno agonijo najrodovitnejših pokrajin, saj gledamo dan za dnevom, kako propada Dolenjska navzlic svojemu naravnemu bogatstvu zgolj zaradi tega, ker nikamor ne more s svojimi pridelki, ker je odstranjena od velikega prometa, ker zveze nema s svetovnim trgovino!*) Jeden najgenijalnejših Nemcev, čegar ime nikdar ne zgine iz človeške zgodovine, ustanovitelj nemškega „Zollvereina“, Friderik List, dokazuje v svojem delu „Das Nationale System der politischen Oekonomie“, da je pod našim podnebjem in v naših zemljepisnih in političnih razmerah gospodarstveno uničena vsaka dežela, katera nema primerne obrtnosti ter živi zgolj od poljedelstva. Dolenjska, navzlic temu, da se v njej nahajajo najugodnejši pogoji za razvito obrtnost, pa v istini životari le o svoji zanemarjeni agrikulturi, poleg tega pa niti spečati ne more svojih pridelkov, ker — komunikacije nema. Neomika, kulturni nazadek in beraštvo, popolen poraz narodnega gospodarstva je neizogibna mora tem pokrajinam, če jih železnica skoro ne reši njihove osameljenosti.

Toda že tu se mi utegne ugovarjati — ne sicer v tej sobani, pač pa zunaj mej narodom —

*) Vzemite na pr. le jeden faktum, ki utegne ilustrirati tužne razmere Dolenjskih gospodarjev. Zadnje jesen stržila je dežela Kranjska jako izdatno svoto — govore o pol milijona in več — za jabelka. Blagovolite vprašati, s kolikimi odstotki so bili pri tej lukrativni kupčiji prizadeti oni dolenjski okraji, ki so oddaljeni od železnice, metliški in črnomaljski okraj, novomeški, trebenjski, ribniški, tedaj baš oni okraji, kateri so po svoji legi in svojem podnebjem uprav predestinirani za sadjorejo.

„Zakaj pa država toli potrebne železnice ne zgradi kot državno progo in na državne troške?“ Takih ugovorov čujejo se pogostoma celo na Dolenjskem in ni čuda! Ljudje so videli, kako so drugod po Avstrijskem nastale železnice, mnogo bolj potrebne kakor dolenjska proga, in kako se je naposled račun poravnal iz državnih blagajnic. Poglejte v državni proračun in videli bode, s kakimi ogromnimi svotami obremenjajo od države garantovane ali po njej nakupljene železnice avstrijskega davkoplačevalca. Mej državnimi železnicami nahajajo se tudi take proge, katere ne le, da nobenih obrestij ne donašajo, leto za letom prouzročujejo velik obratni deficit. Tako na pr. imela je dalmatinska železnica skupnega obratnega primanjkljaja leta 1885 celih 70.525 gold. 92 kr., istranska 108.364 gld. 78 kr., gališka državna železnica celo 807.629 gld. 37 kr. Čisto naravno, da se na Dolenjskem ljudstvo povprašuje: „Mari smo mi slabši Avstrijci nego Istrani, Dalmatinci in Galicijani, in zakaj se le naše prošnje za železnico dosledno prezirajo?“ I jaz priznavam, da je ona velika pustina na železnični karti mej Ljubljano in Karlovcem vidno znamenje, kako zelo so našo deželo zanemarjale vse avstrijske vlade 19. stoletja in kot poslanec vedno udani deželi Kranjski, kot zastopnik slovenskega naroda, ki je s svojo zgodovino in s svojo bodočnostjo vezan na to državo ter avstrijski državni ideji tako zvesto udan, kakor baje nobeden izmej vseh drugih rodov in plemenov poliglotnega cesarstva, niti ovreči ne morem izreka, ki sem ga čul iz ust razsodnega moža, in ki se glasi: „Jedna sama vlada tekom tega stoletja si je brigala za nadloge te dežele — in to je bila — vlada Napoleona v dobi francoske okupacije.“

Tako je, — a predručiti tega ne moremo! Kar je bilo zamujenega do leta 1880, ne da se več popraviti. Druga načela so zmagala glede zgradbe državnih prog, 25. maja 1880 bil je v državnem zakoniku objavljen zakon o lokalnih železnicah. Da bi dolenjsko črto že sedaj kot glavno železnico nadaljevali do sklepa s hrvatskimi progami, tega madjarska trgovinska politika ne dovoli, čeravno se

LISTEK.

Iz južne Dalmacije.

(Dubrovnik in Lokrum.)

Večerno solnce obseva sivo skalovje strmečih visočin, temnorumeneno se penijo modri valovi morja, in posamične svetle zvezdice prisevajo na temnomodrem obnebju, ko se približamo ustju reke Omble, največje in najkrajše celega pomorja južne kraljevine, ki izvira iz ledene globine kamenitih sten, po kratkem toku skozi zeleno dolino, omejeno trsjem, vrbami in njivami, v mirno morje svoje valove izliva.

Pred nami se otvori luka Dubrovačka, — na jedne strani uhoda „Fort Annunciata“ in selo Gruž, na desne strani „Babin kuk“ in selo Lapad.

Brzo prispe v teh krajih noč. Ko stopimo v Gruži na kopno, migljajo na nebu zvezde in brlijo okoli nas male luči — in mi sami hitimo se okrepčati ter si poiščemo mirnega kraja. Ker polna je glava, polne so oči in vsi živci so nekako prenapeti. Kar smo gledali čez dan: visoko zidovje starega Spljeta, veličastne sobe in kamenite kipe Dioklecijanovega gradu, vinogradna otoka Brač in Žolta s prijaznimi hišami in seli mej oljkami in trtami, v

sivej daljini sloveči otok Vis na desne in v tropскеj odeji Lesina, s svojimi palmami in agavami, — niže na jugu gorata in goščata Korčula in poluotok „Sabioncello“ s plodnim okrajem Orebiča . . . vse to se nam iznova prikaže pred očmi; mežé gledamo temni zaliv stonjski, masljinepolno Župano, zeleno obrežje od Trstena, kjer največji dve platan Evrope stojite pri viru „žive vode“, do izliva reke Omble: vse se giblje, vse se ziblje, da skoro očij zatisniti ni možno, dokler nam trud ne pokrije z mehkiimi rokami utrujenih obrvij!

V sanjah se ziblujemo na šumečih valovih in šepet južnih vodá udarja v spanji na uho.

Ali zgodaj na jutro, ko še solnce ni prešlo visocih planin, hitimo na obrežje: Parobrodi, ki so sinoči in v noči prispeli bili, prtijo se na odlaz, barčice na belih jadrnih prispevajo ter odhajajo — in nasproti nas vabi zeleni poluotok Lapad . . .

„Marko! (na ime Marko čuje tu vsak sluga in delavec!) dovedi barku!“ In kmalu se prikaže sivolas stavec, — ter pogledavši me, priredi barko, da preplujemo zaliv, ker okoli njega moral bi hoditi najmanj pol ure!

Bistro je morje in ribe veselo skakljajo sem ter tja. — Pet minut sladke vožnje na zibajočih se valih skočimo na Lapadu na kopno.

Pozdravljajo nas ljudje, akoravno nas ne poznajo, ker so dobrega srca in priljudnega običaja.

Skozi gosto maslinje, lavorike vije se pot navzgor do male mej visoko strmečimi cipresami stoječe cerkve in mimo te tija do „Velike Pétke“. To je mali hrib, obraščen morskim borovjem (Pinus maritima). Visoko resje, tuje, bliščeče-zeleno grmovje, lavorike, mirte, rožičevje nas spremlja ob potu — in ko prispemo na vrh, odpre se nam veličasten razgled: Na večeru pod „Malo Pétko“ modrozeleno luka, v kojoj se ogleduje mlado drevje, na severu glavica z malo trdnjavo „Babin kuk“, na jugu „Vierna“ z razvalinami nekdanje „fortice“, in na vzhodu zaliv Gružski ter nad njim visoko gorovje, na kojega vrhu veličastno stoji „Fort Imperial“, ki gleda iz svojih oken, kakor iz sto očes na daljno sinje morje.

Daleko na severo-zapadu ugledamo otok Korčulo s ponosnim svojim mestom, (Kerkyra mélaina, zavoljo goščav!) in pod njim Lagosto, razriti, skalnati otok, Ogygia Odysseje (?), kakor nekoji trde, dasi se meni ne zdi verjetno. — Proti Italiji pa razprostira se širna morska planota z zibljajočim se valovjem!

Vrnimo se doli v selo. Blago ljudstvo nas srečuje, želé „dobro jutro“ ali pozdravlja „hvaljen

tamošnjemu ministerstvu sem ter tja zljubi, pošaliti se s kako nedolžno, platonično predkoncesijo. Smeli bi tedaj na državne troške progo sezidati le iz Ljubljane do Kolpe, — tu pa je vlada naša odločno tega mnenja, da je železnica, katera neha v Črnomlju ali Metliki ali celo v Novem mestu, zgolj lokalnega pomena. Z druge strani pa se na Dunaji sklicujejo na državni proračun, na zevajoči deficit, kateri ne dopušča velikih novih žrtev za zgradbo novih državnih železnic, in tedaj sem primoran, izjaviti svoje prepričanje, da je dolenjska proga, sezidana zgolj na državne troške kot glavna proga, dandanes utopija, katere tudi z najbolj gorečimi prošnjami in hrepenečimi željami uživotvorili ne bomo. Te žalostne istine nam na Dunaji tudi ne prikrivajo. Ko je šlo za drugo ogersko nagodbo leta 1878, spregovoril je eden najboljših debaterjev v državnem zboru, kateri sedaj poseda na ministerskem fauteuilu, znamenite besede: „Die Politik... ist die Kunst des Möglichen im Staatsleben“. Če dandanes še kdo za Dolence reklamuje glavno progo na državne troške, dokazal je po tem izreku sedanjega finančnega ministra le to, da zahteva nekaj — nemogočega ter da gotovo ni umetnik v politiki!

Če se pa ne moremo nadejati, da nam država nakloni to progo le na svoje troške, tembolj moramo težiti po tem, da jo dobimo vsaj kot lokalno železnico. Mislil si jo kot sekundarno progo I. vrste z normalnim tirom in tako sezidano, da se takoj lahko spremeni v glavno črto z intenzivnim obratom. Nad naslovom se ne bodem spodtikal. Celo tega mnenja sem, — in v tem me potrdijo nevesele skušnje, katere je dežela naša imela z južno železnico, — da deželni koristim bolj uga-jajo lokalne proge, katere so po svojem namenu skrbno ozirajo na potrebe dotičnih pokrajin in njih lokalni promet, nego glavne črte, ki se zanašajo le na veliki tranzit, ter čestokrat zanamarjajo vse, kar je v neposredni zvezi z blagostanjem posameznih krajev. Radi tega sem z veseljem pozdravljal, da se je v Ljubljani osnoval konsorcij za zgradbo dolenjskih lokalnih železnic. Da se je ta konsorcij za sedaj omejil na črto Ljubljana-Novomesto s postransko progo v Kočevje, kalilo mi je pač to veselje. Mislil sem na svojo Belo Krajino ter dejal sem sam pri sebi, zakaj se proga ne nadaljuje do hrvatske meje. Saj bi premog črnomeljski, les, vino in sadje belokranjsko pozitivno dobro došlo dotični železnični blagajnici ter ugodno uplivalo na finančni efekt cellega podjetja! Toda premagal sem ta pomislek, tolažil sem se z gotovo nado, da železnica ne more obiti v Novem mestu, da mora s svojo naravno težo tiščati naprej preko Kolpe in da je vsled tega po notranji logiki nadaljevanje te proge le vprašanje časa, katero mora rešiti bližnja bodočnost. Ne bodem se varal, isto prepričanje nadvladalo je menda mej mojimi belokranjskimi zemljani!

Ali tudi sedanjí projekt dolenjskih lokalnih železnic zahteva za svojo uresničenje lepo svoto

14 — Pričakuje nas i naš barkar; ali mi gremo pešice mej morjem in krasnimi vrta z lepimi hišami po bregu na južno stran, kjer nas pot vodi v Dubrovnik.

Na vrhu, kjer se cesta vije v dol do gradu — pozdravi nas prelep prizor: pod visečim skalovjem, na kojem agave in tolstostebleni kaktus zelené, rojni modro morje, z belimi rokami snežnih pen se spenjaje navzgor. Velika in Mala Pětka s svojim borovjem gledate veselo k nam in mej vrtovi, polnimi cipres in lavorik vije se bela cesta. Obdajajo jo redovi zelenih akacij, čudovito cveteče mimoze, velikolistne Paulownije, in izza goste šume divjega kostanja zre proti nebu obzidje gradu: San Lorenzo, Porta Pile in Torre di Pile... Krasne hišice stoje v zelenji, tropske cvetice krasijo grede po vrtih in sladka vonjava se razprostira po milem ozračji: to je „Bella vista“ (lepi razgled) to je selo Pile!

Ko pridemo do mestnih vrat; ogledamo si to kyklopsko zidovje in skozi dvojna vrata dospemo na glavno ulico (stradone). Na desnej pri urodu stoji bunar (cisterna) z lepimi kipi okrašena, visoka poslopja na ulici s prodajalnicami vodijo nas do mestnega doma, kjer mramorne palače v svojej krasoti nekdanjo veljavo in bogatstvo Dubrovnika svedočijo.

(Konec prih.)

9-5 milijonov v okroglem znesku. Številke, preračunjene po državnih inženjerih, vidijo se mi sicer nekoliko previsoke, a vender jih hočem vzeti v podstavo svojemu računu, dasi sem prepričan, da ne bode toliko treba v dosego našega namena.

Nastane tedaj vprašanje, ali bode dotičnemu konsorciju tudi mogoče, financirati lokalno železnico s tako visoko potrebnostjo? Niti za trenotek ne dvojim, da bode mogoče, ako vsi faktorji, država, dežela in drugi interesenti svojo dolžnost storé v polni meri!

(Dolge prih.)

Znamenit govor.

Češki deželni in državni poslanec dr. Gregor je v nedeljo na ljudskem shodu v dolgem govoru razkladal sedanjí politični položaj, ko so Nemci ostavili deželni zbor. On misli, da izstop Nemcev ni posebna nesreča. Čehi smo bili tudi naredili nemumnost, da smo ostavili deželni in državni zbor. Jednake nasledke pasivnosti, kakor smo jih Čehi doživeli, želi on tudi Nemcem. Treba sedaj, da smo Čehi složni in se vse odpravi, kar bi utegnili motiti slovo. Največja ovira češki slogi je jednostransko širjenje nemščine, čemur se treba ustavljati. Plener sam je pohvalno omenjal, da se nekateri Čehi začenjajo ogrevati za nemščino. Če nas hvali naš nasprotnik, je dovolj dokaza, da ne hodimo po pravem potu. Kako daleč smo že Čehi pali, kaže to, da se nam je upal Plener zaklicati: „Vašemu uporu bomo že naredili konec!“ Tako se je upal govoriti proti narodu, ki je pomagal ustanoviti to državo in brez katerega bi se še pol leta ne mogla obdržati. Nemci so tako prevzetni postali, ker jih podpirajo Slovani. Brez slovanske podpore bil bi nemški narod že davno poginil. Od Hamburga do Adrije bilo je nekdanje vse slovansko. Pomoranci, Mecklenburžani so le ponemčeni Slovani. Odlični nemški poslanec, rekel mu je pri priliki, da Nemci morajo ponemčevati, kajti drugače bi bili že davno poginili. Najprej so Nemci Slovane zatirali v imenu kristijanstva, potem jih pa ponemčujejo v imenu kulture. Slovani pa nemške kulture ne potrebujemo. Ko so Nemci še ležali na medvedovih kožah in želod jeli, znali smo že Slovani peči kolače. Kjer ne morejo s silo ponemčevati, pa z denarjem, kakor sedaj Poljake. V ljudske šole nam hočejo utihotapiti nemščino. Nič boljši pa nismo mi sami. Naši vseučiliški profesorji, naši državniki in vlada nam propovedujejo, naj se učimo nemščine. Čehi se sami sporazumemo mej seboj, kdor se pa hoče sporazumeti z nami, naj se pa uči našega jezika. Rieger je rekel v češkem klubu, da se Čehi moramo učiti nemščine, ker smo mej Berolinom in Dunajem. Gregor misli ravno nasprotno. Mi moremo biti trdna ograja mej Dunajem in Berolinom. Kadar bomo Čehi ponemčeni, pa pride velika Nemčija v malo Avstrijo. Posamičnik naj se le uči nemščine, če je potrebuje, vsemu narodu se je ni treba. Čemu treba znati nemščine zdravniku ali duhovniku v čisto čeških krajih, ali pa inženjerju. Češki tehnik, ki ne znajo nemščine, že delujejo v inozemstvu. Seveda iti morajo na vzhod, kjer jih razumejo, na bregove Neve in Volge, kjer je naša bodočnost. Očita se nam, da imamo premalo literature. Naši profesorji naj bi skrbeli bolj za pomnoženje literature, namesto da se prepirajo o pristnosti in nepristnosti Kraljedvorskega rokopisa. Težko je uganiti, čemu se naše gospe in gospodične uče nemščine, morda za to, da se ločijo od dekel. Če je mogel kralj Ladislav biti ogerski kralj brez znanja nemščine, je res neumljivo, čemu bi bila prostemu človeku potrebna. Preveliko čislanje nemščine je največja zmota čeških rodoljubov in prava narodna nesreča. Iz te zmote izvira naredba, da se češki juristi izprašujejo pri državnih izpitih tudi v nemščini, in da se od češke strani predlaga obilgatni pouk nemščine v srednjih šolah in hoče utihotapiti nemški jezik celo v ljudske šole. Vsi poslušalci so odobravalí Gregrov govor.

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 29. decembra.

Češki najvišji deželni maršal knez Lobkovic in namestnik Kraus prišla sta na Dunaj, da bodeta baje cesarju osobno poročala o dogodkih v češkem deželnem zboru. Češki deželni zbor bode po Božiči le malo časa zboroval. Staročeši namreč želé, da bi se kako sporazumeli z Nemci, da zopet pridejo v deželni zbor. Za to pa treba časa. Po češkem

deželnozborskem redu mora najvišji deželni maršal povabiti deželnega poslanca, katerega brez opravičenja 8 dni ni k deželnozborskim sejam, da se v 14 dneh opraviči ali pa pride v zbor. Ko bi se v 14 dneh dovolj ne opravičil, še le potem zgubi mandat. Ker deželni zbor ne bode zboroval dosti dolgo po Božiči, mandati nemških poslancev ne bodo zgubili veljave v tem zasedanju in Čehi se bodo lahko do jeseni pogajali z njimi zaradi ustopa v deželni zbor. Mogoče je, da se Nemci do drugega deželnozborskega zasedanja premislijo. Čehi hočejo pokazati svojo spravljalnost s tem, da bodo izstopivše nemške deželne odbornike zopet volili v deželni odbor.

Vnanje države.

Bolgarska deputacija je nekdanje iz važnih političnih vzrokov odpotovala poprej v London, nego v Pariz. Kakor se govori, je deputacija pregovorila princa Battenberga, da se vrne v Bolgarijo, ako ga bode le dovolj podpirala Anglija. V kratkem bode Aleksander Battenberg obiskal rumunskega kralja, iz Bukurešta pojde pa v Bolgarijo, če bodo okoliščine ugodne. Ko bi pa še okoliščine ne bile ugodne, bode pa Bolgari čakali tako dolgo, da se politični položaj tako zasuče, da bode Battenberžanov povrat mogoč. Angleška vlada bode pa najbrž deputaciji sedaj odsvetovala javno delati za princa Battenberga, ker zaradi Bolgarije Angleži ne bodo marali začeti boja z Rusijo.

Več **bolgarskih** emigrantov izročilo je turške vladi spomenico, v kateri se pritožujejo proti regentstvu in prosijo pomoči. Turčija je te pritožbe po bolgarskem odposlanci Vulkoviči sporočila Sofijskej vladi. Slednja je pa naročila Vulkoviču, da naj odgovori turškej vladi, da je to notranja bolgarska zadeva in se zatagadelj po Berolinskem dogovoru Turčija nema vanjo mešati.

Ruskega veleposlanika v Berolinu, grofa Šuvalova, poklical je car v Gačino, kamor je že odpotoval. Kakor se govori, se grof Šuvalov več ne vrne v Berolin, ampak bode dobil kako visoko mesto v Rusiji. Najbrž bode imenovan ministrom vnanjih zadev.

Kakor poroča oficijozno „Novoje Vremja“, je **rusko-turška** zveza že popolnem utrjena. Rusija je sklenila zvezo s Turčijo, ker je videla, da se je trcarska zveza rušiti začela. Svetnik ruskega veleposlaništva v Carigradu, Onou, pride te dni v Peterburg, h kratu se pa vrne tudi turški veleposlanik Šakir paša, ki je dalj časa bil v Carigradu. Prihod teh dveh diplomatov v Peterburg je velike važnosti, kajti domneva se, da bodeta s seboj prinesla važne akte, ki se tičejo rusko-turške zveze.

Srbski vojni minister Horvatič je predlagal, da bi mladeniče, ki se hočejo izobraževati za vojaške zdravnike, pošiljali v Peterburg, da se tam izobrazijo. Ministerski svet je pa zavrgel njegov predlog in sklenil pošiljati je na Dunaj, v Berolin in Pariz.

Francoski listi jako miroljubno pišejo. Skoro vsi so v tem jedini, da Francija potrebuje miru. Organ predsednika republike „La paix“ pravi, da se Francija ne bode vmes mešala, ko bi zaradi Bolgarije navstal kak konflikt. Samo Nemčija bi Francijo prisilila k boju, ko bi jo napala. Odnosaji mej tema državama so pa tako dobri, da se tega ni bati. Uzrok miroljubivosti francoskih listov je, da se je Rusija zopet približala Nemčiji. Do sedaj so se v Parizu nadejali, da bode Rusija jim pomagala v boji z Nemčijo, a sedaj so se preverili, da se na rusko pomoč nemajo zanašati. S simpatijami ruskih listov Francozom ni nič pomagano, ako ruski vladni krogi ne marajo sklepati zveze z republikansko Francijo. Francozi bodo tedaj sedaj mirno čakali in zboljševali vojsko, dokler se Nemčija zamota v vojno s kako drugo državo, potem bodo pa začeli boj, da zopet dobé 1870. leta zgubljeni deželi. — „Gaulois“ je objavil vest, da francoski vojni minister za reorganizacijo vojske sedaj ne namerava zahtevati 400, ampak samo 45 milijonov frankov. „République Française“ temu odločno ugovarja, češ, republikanci imajo drugačne pojme o narodnej časti, kakor pa „Gaulois“.

Veliki svet **švicarskega** kantona Freiburg je sklenil osnovati katoliško vseučilišče. Potrebna denarna sredstva bodo dobili s tem, da kanton poplača sedanji 4°/₁₀₀ni dolg in poišče novega le 3°/₁₀₀nega posojila. Na ta način bi pridobili 2¹/₂ milijona frankov, s katerimi se bode založilo vseučilišče, nekoliko bodo pa tudi dodali drugi katoliški kantoni. Dobrih učnih močij pa ne bode težava dobiti.

Dopisi.

Iz Trsta 27. decembra. [Izv. dop.] Dramatična predstava in ples, ki ja je priredilo „Tržaško podporno in bralno društvo“ na dan sv. Štefana v gledališči „Politeama Rossetti“ vršila sta se jako sijajno. Nenavadno veliki prostori bili so izredno dobro posečeni, občinstva zbralo se je nad 1200 osob — iz vseh stanov. Godba c. kr. 61. pešpolka carja Aleksandra III. svirala je Jenkov „Naprej“ v začetku predstave jako ognjevit, občinstvo je burno in glasno odobravalo neprecenljivo krasno skladbo.

Opravičen je bil tisk z debelimi črkami na gledaliških listih, da pri predstavi burke s petjer

„Nezgode starega samca“ sodelujejo izborni igralci dramatičnega društva Ljubljanskega, kajti dasi se je ta igra na Ljubljanskem odru vrlo predstavljala, so nekako naši gostje v velikem mestu pokazati hoteli, kako se igra v slovenski stolici. Glavna uloga „Samec“ bila je v večjih rokah režiserja gosp. Borštnika, ki jo je s tolikim humorjem in s toliko komiko osolil, da ni bilo smeha ne konca ne kraja. Nastopna pesen bila je živahno pozdravljena, a čast, komur čast gre, vojaška godba je pevca kaj spretno spremljevala. Kupleti so proizročili prave salve priznanja in smeha — celo mej posamičnimi kiticami — da sta morala pevec in godba prenehati, dokler se navdušeno občinstvo ni pomirilo. Kar se pa tiče gg. Zvonarjeve in Gostičeve, vsa čast, obeh teh krasotic kretanje kazalo je, da sta na deskah, ki svet pomenjajo — doma. Velika in občna pohvala je donela z vseh strani prekrasnemu jeziku, ki ga govore ti mojstri dramatiki. Gosp. Kocelj je veteran slovenskih igralcev, samo ob sebi je umljivo, da je bila uloga „Valjavca“ v večjih rokah, osobito je pa imponoval mogočni njegov glas, ki se je krepko razlegal po velikih gledaliških prostorih. Naši diletantje so se dobro obnesli, spridili neso ničesar, osobito je gosp. Boroščukov „Arnold“ svojo ulogo dobro pogodil. Gospodična Kobalova je prav domača na odru. „Marijanka“ gospodična Grmova je vsega priznanja vredna. Gospodu Strausu sicer uloga „Kosa“ ni ugajala, ker ne spada v njegovo stroko, a spridil ni nič na glavnem dobrem utisu. Gosp. Knafelc je prvokrat na odru nastopil, a ulogo „Orla“ pogodil je razmerno dobro. „Sluga“ je neznatna uloga, torej smo hvaležni gosp. Jerini, da je ta nalog prevzel ter ga dobro rešil.

Ples je bil jako sijajen in trajal je do 4. ure v jutru, plesalo se je vstrajno po izvrstno oskrbljeni vrli vojaški godbi.

Umestno je gotovo, da izrekamo gosp. kapelniku toplo priznanje, da je godbo spretno vodil in se jako prijaznega izkazal glede dramatične predstave.

Tržanje ne bodo kmalu pozabili te pristno slovenske zabave, pohvala je v vseh strani izredna. Z dna srca kličemo vrlim igralcem dramatičnega društva „Na svidenje“. Živeli!

Domače stvari.

— (Dnevni red VII. seje deželnega zbora kranjskega) v Ljubljani dne 30. decembra 1886. ob 10. uri dopoldne. Branje zapisnika poslednje seje. Naznanila deželnozbornskega predsedstva. Deželnega odbora poročilo o stoletnici deželne bolnice. Ustno poročilo finančnega odseka o proračunih bolnišnega, blazničnega, porodniškega in najdenškega zaklada za leto 1887. Poročilo finančnega odseka o proračunu normalno-šolskega zaklada za leto 1887. Ustno poročilo finančnega odseka o prošnji učiteljske udove Helene Čuk za pokojnino. Poročilo finančnega odseka k prilogi 40 o nasvetih deželnega odbora glede razširjenja prisilne delavnice, o dotičnih protipeticijah in o raznih naredbah glede tega zavoda. Ustno poročilo finančnega odseka o prošnji trgovinske in obrtniške zbornice v Ljubljani glede tega, kakšna dela je opravljati prisiljenjem. Ustno poročilo finančnega odseka o proračunu zaklada prisilne delavnice za leto 1887. Ustno poročilo finančnega odseka o prošnji Frančiške Drenik za podaljšanje odgojnih doneskov njenim trem nepreskrbljenim otrokom za prihodnja 3 leta. Ustno poročilo finančnega odseka o prošnji društva „Narodna šola“ za podporo. Ustno poročilo finančnega odseka o pogozdovanji Krasa na Kranjskem. Poročilo o letnem poročilu deželnega odbora in sicer o §. 4. „Deželne podpore“, o §. 5. „Občinske zadeve“ in iz §. 11. o doneskih zavarovalnic za požarne namene.

— (Dnevni red javni seji Ljubljanskega mestnega odbora) v četrtek 30. dan decembra 1886. leta ob 6. uri zvečer v mestni dvorani: I. Naznanila prvosedstva. II. Šolskega odseka poročilo: a) o vis. državne učne uprave najemni pogodbi z mestno občino Ljubljansko glede šolskih prostorov v licejalnem poslopji; b) ob ustanovitvi kursa za pletenje pri mestni ljudski šoli na barji; c) o podelitvi dveh mest cesar Fran Josipove ustanove po 50 gld. na leto; d) o definitivnem nameščenju Josipa Simoniča, zač. sluge in laboranta c. kr. velike realke Ljubljanske. III. Finančnega odseka poročilo o mestnih proračunih za 1887. leto — Tajna seja.

— (Karol pl. Gumer,) vodja okrajnega glavarstva v Poreči, dobil je povodom svojega umirovljenja red železne krone tretje vrste.

— (Predsednik tržaški nadsodnji,) dr. Josip Defacis, dobil je red železne krone druge vrste.

— (Za Ljubljansko ljudsko kuhinjo) poklonili so za novo leto vrhovna pokroviteljica g. Jeanette Recher 10 gold., baronica Rastern 10 gold. in monsignore Luka Jeran 8 klg. moke.

— (861 jednoletnih prostovoljcev) imenovanih je rezervnimi častniki. Mej temi so v 17. pešpolku baron Kuhn gg.: Karol Toman, Ivan Krese, Avgust vitez Panzera, Albin Belar, Josip Furlan, Teodor Raktelj, Josip Gvajc, Josip Hočevar, Leopold Zellich, (oba k 99. polku,) Fran Pogačnik, Julij Cornides pl. Krembach (k 3. pešpolku), Guido Polley (k 6. polku), Avgust Drukar (k 95. polku), Eduard Kratochvil (k 6. polku), Ivan Šnedic (k 16. polku); — Ivan Babnik (od 49. k 17. polku), Alojzij Hudovernik (od 7. lov. bat. k 6. polku), Josip Pogačnik (od 7. lov. bat. k 70. polku), Alojzij Pavlin in Karol Pogačar v 7. lovskem bataljonu. — Pri topničarstvu: Rudolf Mihelčič in Gabriel Roth. Pri bosensko-hercegovski vojski: Omer beg Čengić — V 7. pešpolku baron Dahlen: Ivan Nadrag, Egidij Rajc, Josip Vilič. — V 47. pešpolku: Adolf Končan, Ivan Grossauer. — V 27. pešpolku: Fran Sartory, Moric Wisgrill, Rihard Hautman, Karol Purgleitner in Avgust Kielhauser, Julij Sauer, Maks Mihurko.

— (Vabilo) k Silvestrovi veselici, katero priredi narodna čitalnica Ljubljanska dne 31. decembra 1886. v zgornjih društvenih prostorih s sodelovanjem vojaške godbe c. kr. pešpolka baron Kuhn št. 17. Vspored: 1. pl. Jurkovič: „Koračnica“, igra vojaška godba. 2. Müller: Ouverture iz paradije: „Ljubezen in kovarstvo“, igra vojaška godba. 3. Eisenhut: „Mazurka“, moški zbor. 4. Kaulich: „Na planinah“, valček, igra vojaška godba. 5. Emeršić: Variacije na rogu, igra vojaška godba. 6. Garthe: „Vinska poskušnja“, komičen prizor, pojo gg.: Trtnik, Štamcar, Pajsar in Paternoster. 7. Schild: „Smeji se“, polka française, igra vojaška godba. 8. Strauss: Odlomki iz operete „Der Zigeunerbaron“, igra vojaška godba. 9. Woznorek: „La Modeste“, polka mazurka, igra vojaška godba. 10. Nedved: „Kranjska dežela“, pesen, igra vojaška godba. 11. Kremser: Valček iz operete „Der Botschafter“, igra vojaška godba. 12. Genée: „Tikovci“, moški zbor. 13. Leibold: „Musikalische Streifzüge“, potpourri, igra vojaška godba. 14. Genée: Kadrlja iz operete „Nanon“, igra vojaška godba. 15. Fahrbach: „Frohlocken“, polka bitra, igra vojaška godba. 16. Loterija. 17. Pozdrav o polunoci. Začetek ob 8 uri zvečer. Prošnja: Slavno p. t. občinstvo naj blagovoli kajenje v dvorani opustiti do najdaljše ure. Ustrop k veselici je dovoljen izključivo le č. p. t. članom. Čitalniški odbor.

— (Pojasnilo.) V raznih nemških listih čitale so se te dni čudne vesti o ruskem carji in nemškem atašeji pl. Villaume. Nekateri listi so pisali, da je car podpolkovnika Villauma ustrelil, drugi so trdili, da ga je kofutal, tretji, da mu je plunil v obraz in da se je potem pl. Villaume sam ustrelil, ker od carja ni mogel zahtevati zadoščenja. Na vsem tem ni niti trohice resnice in „Norddeutsche Allg. Zeitung“ je odločno povedala, da so vse te vesti izmišljene. Kljub tej izjavi pa nekateri listi stvar še dalje razpravljajo in obirajo omenjeni „dementi“, češ, da ni dovolj jasan. To pa se godi zaradi tega, ker je naš „Correspondenz-Bureau“ ali nalašč, ali pa po pomoti izpusil najvažnejši stavek iz „Nordd. Allg.“, namreč stavek, da so vse te vesti „vollständig aus der Luft gegriffen.“ S tem smo menda zadostili vsem došlim nam vprašanjem o tej zadevi. (Glej telegram iz Berolina.)

— (Vino z Rožnika) je pač redka pijača, še redkeja nego slavno melniško in črnoseško vino pri Pragi. Te dni imeli smo prvokrat priliko pokusiti vino z Rožnika iz l. 1882 iz vinograda gosp. Lassnika, in bili presenečeni po njegovi dobroti, zlasti po finem bouquetu. Vino je tako dobro, da bi bilo le želeto večjega pridelka.

— (Nesreča.) Gosp. Majdiča hlapec vozil je pretekli ponedeljek zjutraj, kakor po navadi, moko v Ljubljano. Pri Trzini, blizu sv. Janeza znamenja, hotel je skočiti na voz. A skok se mu ni posrečil, pal je pod voz in sprednje kolo strlo mu je glavo, da je bil takoj mrtev.

— (V Zagrebu) imajo sedaj zanimivega gosta, Mehmeda iz Orašča pri Bihači. Mehmed je „begovski pivač“, in njegov posel je, da potuje od bega do bega in popeva krasne narodne pesni, katerih zna ogromno število na pamet. Tajnik „Matice Hrvatske“, velezaslužni g. Ivan Kostrenčič, obrnil se je tudi v Bosno, da bi popolnil zbirko narodnih pesnij. Vseučilišni profesor dr. Marjanović bil je v ta namen vse počitnice v Bihači in v okolici ter nabiral narodne pesni. Mehmed sam mu je narekaval na 10.000 stihov. Sedaj so Mehmeda poklicali v Zagreb, kjer v vseučilišni sobi pije črno kavo, puši smodčice in narekava pesni. Doslej napisali so za „Matico“ do 18.000 stihov Mehmedovih pesnij.

— (Spomin na Bukovino.) Mej Černovci in hribom Cecino, ki je bil v srednjem veku velik grad, nahaja se švabska naselbina z imenom Roš. Tam je ob božičnih praznikih lepa navada — ki pa tudi jasno kaže, kako kulturo Nemci Slovanom prinašajo, — da cela cerkev soglasno poje:

„Was ist den dös,
Was ist den das,
Es ist kein Hund,
Es ist kein Has,
Ihr lieben Leute
Seid's nicht blind,
Es ist das liebe Jesukind.“

— (Dober dovtip.) Pod naslovom: Nesporazumljenje na varaždinskem kolodvoru“ pripoveduje „Hrvatska“ naslednjo mično dogodbo: Pred nekoliko dnevi pripeljal se je siv in upognjen starček iz Zagreba v Varaždin po streloviti zagorski železnici. Starec stopi iz vagona ter mora oddati vratarju na peronu vozni list, s katerim je potoval. Vratar ga mrko pogleda, a ga neče izpustiti s perona, ker je imel samo polovico karte, s kakeršno potujejo otroci. Prične se prepir in občinstvo obstopi starca in vratarja. Na to prideta postajni načelnik in policijski komisar in vprašata starca, kako se je predrznil potovati s polovično karto. Starček pa odvrne: „Ali jaz sem odpotoval iz Zagreba, ko sem bil še deček.“

— (Bralno društvo v Dolu) vabi svoje društvenike na redni občni zbor dne 1. januarja 1887 ob 4. uri popoldne. Vspored: Nagovor predsednikov. Poročilo tajnikovo. Volitev novega odbora. Posamični predlogi in nasveti, mej drugim tudi o društvenem stanovanji. Naposled zabava z malo tombolo.

— (Narodna čitalnica v Kamniku) ima 6. januarja 1887. leta svoj redni občni zbor s sledečim sporedom: 1. Nagovor podpredsednika. 2. Poročilo tajnika. 3. Poročilo blagajnika. 4. Volitev novega odbora. 5. Posamični predlogi in nasveti. K obilni udeležbi vabi odbor.

— (Vabilo) k veselici, katero priredi narodna čitalnica v Kamniku v soboto dne 1. januarja 1887. Vspored: 1. S. Gregorčič: „Prebiral sem pratko“, deklamacija. 2. Prvikrat: Prodana ljubezen. Vesela igra v jednom dejanji; češki spisal Jan Neruda, poslovenil Vinko. 3. Loterija z mnogimi lepimi dobitki. 4. Ples. Ustopenina navadna. — Začetek ob 1/2 8. uri zvečer. K tej veselici najljubšeje vabi odbor.

— (Čitalnica v Novem mestu) priredi na novega leta dan svojim udom in udom dolenskega pevskega društva veselico s petjem, loterijo in plesom. Čisti dohodek loterije namenjen je za nakup hišne oprave v „Narodnem domu“. — Začetek ob 8. uri zvečer.

— („Godbeni klub“ na Krškem) napravi v zvezi s pevci v prostorih „bralnega društva“ prvi koncert na Silvestrov večer. Obširnejši dopis o uspehih sledi pozneje. — Pri zadnjem občnem zboru so bili v odbor bralnega društva na novo voljeni ti-le gg.: dr. Mencinger, predsednik; namestnik in tajnik Klein; Sešek, blagajničar; Ferk in Parma, odbornika.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Berolin 28. decembra. Vojaški ataše Villaume je svoji obitelji v Potsdamu za božič brzojavno naznanil, da se popolnem dobro počuti.

Berolin 28. decembra. „Vossische Zeitung“ piše: Nemško-avstrijsko prijateljstvo ne sega tako daleč, da bi se nemški vojaki na strani Avstrije proti Rusiji bojevali. V Avstriji mora se znati, da bi vojna proti Rusiji ne bila omejena samo na balkanskem poluotoku. Nemčija bi se za Avstrijo le tedaj potegnila,

ko bi se napalo avstrijsko ozemlje. Kar pa Rusija na Balkanu proti Avstriji namerava, tega Nemčija ne bode ovirala.

Peterburg 28. decembra. Iz premenjene pisave oficijoznih listov Dunajskih sklepajo tukajšnji časniki, da je Nemčija dala odločnejše zagotovilo, da stoji v orijentskem vprašanju na strani Rusije. Da je Angleška sedaj osamljena, je ravno tako gotovo, kakor ruski uspehi v Carigradu.

Pariz 28. decembra. Predsednik Jules Grévy hoče baje odstopiti, ker se ne čuti več dovolj krepkega, da bi še dalje načeloval republiku.

„LJUBLJANSKI ZVON.“
Gld. 4.60. (933—7)
Gld. 2.30. — Gld. 1.15.

Zahvala.

Gospod Julij Schulz, tukajšnji gledališki ravnatelj, je mestni blagajnici izročil petdeset goldinarjev kot prebitek skupila za gledališko predstavo, prirejeno v 25. dan t. m. na korist Ljubljanskega ubožnega zaklada. S to objavo bodi ob jednom izrečena spodobna zahvala za blagorčni čin.

Mestni magistrat Ljubljanski,
dne 27. decembra 1886.

Tuji:

28. decembra.

Pri **Stenu**: Mallner z Dunaja. — Burgstaller, Ivančević iz Zagreba. — Prelesnik iz Železnikov.
Pri **Mallu**: Baron de Fin iz Pulja. — Volčič iz Rudolfovega. — Paver, Flucher iz Londona.

Tržne cene v Ljubljani

dne 29. decembra t. l.

	gl. kr.		gl. kr.
Pšenica, hktl.	6.82	Špeh povojen, kgr.	68
Rež,	4.87	Surovo maslo,	90
Ječmen,	4.22	Jajce, jedno	3
Oves,	2.92	Mleko, liter	9
Ajda,	3.90	Goveje meso, kgr.	64
Proso,	4.71	Telečje	52
Koruza,	4.87	Svinjsko	52
Krompir,	2.85	Kostrunovo	30
Leča,	10	Pisaneč	45
Grah,	9	Golob	17
Fižol,	10	Seno, 100 kilo	3
Maslo, kgr.	90	Slama,	2.85
Mast,	64	Drva trda, 4 metr.	6.50
Špeh frišen,	54	„ mehka, „	4.10

Meteorološko poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm.
28. dec.	7. zjutraj	737.33 mm.	-2.2° C	brezv.	obl.	0.00 mm.
	2. pop.	738.70 mm.	1.4° C	sl. svz.	d. jas.	
	9. zvečer	738.35 mm.	-1.8° C	brezv.	megla	

Srednja temperatura — 0.9°, za 2.9° nad normalom.

Dunajska borza

dne 29. decembra t. l.

(Izvirno telegrafsko poročilo.)

Papirna renta	82 gld. 65	kr.
Srebrna renta	83	25
Zlata renta	112	—
5% marcna renta	100	65
Akcije narodne banke	881	—
Kreditne akcije	295	50
London	126	10
Srebro	—	—
Napol.	9	97
C. kr. cekini	5	97
Nemške marke	61	85
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 131	—
Državne srečke iz l. 1864	100 gld. 168	25
Ogrska zlata renta 4%	104	35
Ogrska papirna renta 5%	93	35
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	105	50
Dunava reg. srečke 5%	100 gld. 117	50
Zemlj. obč. avstr. 4% zlati zast. listi	124	50
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. žele. ce	99	40
Kreditne srečke	100 g. 179	50
Rudolfove srečke	10	19
Akcije anglo-avstr. banke	120	113
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	211	75

Prave, garantirane

voščene sveče in voščene zavitke

priporoča visokočastiti duhovščini in gospodom trgovcem po najnižji ceni

OROSLAV DOLENEC,

svečar v Ljubljani. (952—1)

zdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Najprikladnejša prazniška darila.

Za odrasčene:

Funtek, Zlatorog

planinska pravljica.
Elegantno vezan z zlatim obrezkom 2 gold.

Gregorčičeve Poezije

vezane 2 gold.

Za mladino: Odkritje Amerike.

Spisal H. Majar.
Cena 1 gold. 60 kr.

Za deca: Knjižice s podobami

vsaka s 6 barvotiskanimi podobami: **Pepelka, Trnjeva rožica in Snegulčica**
v 4°, vsaka po 50 kr.

Pravljice o Pepelki, Obtem mačkn in o Rudeči kapici

v 8°, vsaka po 25 kr.

Robinzon, Dežela lenuhov in Pritlikovec

v 16°, vsaka po 15 kr.

Prodajajo se po vseh knjigotržnicah.

Založila

Ig. pl. Kleinmayr & Fed. Bamberg v Ljubljani

(896—8)

Vsi veščaki in učenjaki
zjednili so se v tem, da je

zdravilstveno parno ribje olje

najboljše olje te vrste. — Samo to parno ribje olje ima svoj neovrgljiv učinek, jedino samo to olje prenaša želodec brez težave; ker se uporabljajo pri njega izdelovanju le **najsvetlejša ribja jetra**, iz kojih se s pomočjo parne vročine izceja čisto **bledorumenno olje**, popolnem prosto vseh jedkih in gnjilobnih tvarin. To parno ribje olje prodaja vedno sveže in najboljše baže

LEKARNA PICCOLI-Jeva

„pri angelji“, v Ljubljani, na Dunajski cesti.

Cena steklenici 60 kr.

Častito občinstvo se prosi, da zahteva vedno le parno ribje olje, koje treba dobro razločevati od nižje vrste temnorumenega olja, ki se izdeluje iz bolj ali manj žarkih jeter in v sled svojih pokvarjenih organskih tvarin želodec zelo obtežuje in pokvari. (759—12)

Takoj delujejo.

Uspeh zjamčen.

Neizogibljivo!

Denar dobi vsaki takoj povrnen, pri katerem ostane moj sigurno delujoči

ROBORANTIUM
(brado ustvarjajoče sredstvo)

brez uspeha. Ravno tako sigurno pri plešah, izpadlih in osivelih lasih. Uspeh po večkratnem močnem utrenji zjamčen. Pošilja v steklenicah po 1 gld. 50 kr. in v steklenicah za poskus po 1 gld.

J. Grolich v Brnu.

V Ljubljani se dobiva pri g. **Edvardu Mahr-u**; v Trstu A. Praxmarer, P. Prendini; v Gorici lekar C. Cristofaletti; v Reki lekar J. Gmeiner; v Celji Ed. Pellé; v Mariboru J. Martinz; v Gradci: Kasp. Roth, Murplatz 1.

Tam se tudi dobi:

Eau de Hébé, orijentalско lepotilno sredstvo, ki nareja nežnost, belino in obilnost telesa, odstranjuje pege in lase — cena 85 kr.

Ni sleparija! (701—19)

Za zimsko zdravljenje!

Nova napolnitev

medicinalnega

(ki se pa ne sme zamenjati s tovarniškim ribjim oljem)

ribjega olja.

Pristno in jedino zdravilno.

1 steklenica 60 kr., dvojne velikosti 1 gold.

Prodaja (802—10)

LEKARNA TRNKOCZY

zraven rotovža v Ljubljani.

Razpošilja se vsak dan po pošti.

Kmetska posojilnica Ljubljanske okolice,

registrovana zadruga z neomejenim poroštvom v Ljubljani.

prične z novim letom 1887 delovati na podlagi prenamerjenih in po c. kr. deželni kot trgovski sodnji v Ljubljani potrjenih pravil z neomejenim poroštvom ter vabi k obilnemu ustupu združnikov.

Osobni in realni kredit se daje proti menici, oziroma na hipoteke zadrugnikom, ki so uplačali upravljalni delež s 5 goldinarji, ali glavni delež s 100 goldinarji in podpisali zadrugna pravila.

Hranilne uloge vsprejemajo se od vsacega ali je deležnik (ud) društva ali ne in se obrestujejo po 4 1/2% (od sto).

Uradnica se nahaja na Marije Terezije cesti h. št. 3 (Smoletova hiša).

Uradni dan je vsak torek od 9. do 12. ure dopoldne.

Prošnje za posojila vsprejemajo se vsak dan.

Hranilne uloge vsprejemajo in izplačujejo se pa le vsak uradni dan.

Ljubljana, dne 28. decembra 1886.

(951—1)

Ravnateljski odbor.

Skušena štupa za živino

po 50 kr.

Vspešna ozdravljenja, katera so vsled rabe te štupa po izbornih in vestransko učinkujočih lastnostih dosegli živinovozdravniki in živinorejci, storila so, da ista velja za prvo zdravilo pri vseh boleznih vsakršne domače živine, ter se priporoča vsakemu gospodarju, naj to štupo ne rabi nemudoma samo pri vseh notranjih živinskih boleznih, ampak jo mora vedno imeti doma pri rokah. Ozdravlja vse plučne bolezni goveje živine, kakor plučno gnjilobo, kašelj in plučno vnetico prav temeljito. Pri napenjanju, grizenju, zabasanju, če se je več dā, skaže se kot prav dobro domače zdravilo. Pri redni porabi pomagala je štupa v največ slučajih gledé nalezljivih boleznij kot odvajajoče sredstvo. Ta živinska štupa je velike koristi za vse domače živali, sesalce. Krave, ki dajejo slabo mleko, dobē že v kratkem času izvrstno mleko. Dalje rabi za čiščenje živine, kadar teleti; telički se vidno dobro redē, ako 8 dni dobivajo to štupo. Ta štupa za živino je skušeno kri čistilno zdravilo, ter odganja vse bolezenske snovi iz telesa.

Konje varuje ta štupa trganja po črevih, bezgavk, vseh nalezljivih kužnih boleznij, kašlja, plučnih in vratnih boleznij. Pospešuje prebavljenje, čisti kri, odvaja vsako zaslezenje in nečiste snovi skozi nos in po seču jako močno in temeljito. Odpravlja tudi vse gliste, kakor hitro konj zboli na tej bolezni. Dalje ima tudi to lastnost, da živina zopet rada jē, ako prej ni marala, ter vzdržuje konje, da so debeli, okrogli in ognjeni. Zametek z rabilnim navodom vred velja le 50 kr., 5 zamotkov z rabilnim navodom samo 2 gld. (803—10)

Dobiva se v

„LEKARNI TRNKOCZY“

zraven rotovža v Ljubljani.

Razpošilja se vsak dan po pošti.

CACAO

LINE

ČOKOLADA

VICTOR

SCHMIDT & SÖHNE

ki sta pri prvej Dunajski razstavi kuhinjske umetnosti bili odlikovani z najvišjo odliko, častnim diplomom, sta pristni samo, če imata našo uradno registrovano varstveno znamko in firmo. (856—24)

Dobiva se pri vseh boljših trgovcih in prodajalcih delikates, v Ljubljani pri g. Petru Lassnik-u.

Razpošilja se v provincije proti poštnemu povzetju.

VICTOR SCHMIDT & SÖHNE,

c. kr. dež. opr. tovarnarji. Tovarna in centr. razpošiljalnica Dunaj, IV., Allegasse Nr. 48 (poleg juž. kolodvora).

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.